

Δανειολήπτες δύο ταχυτήτων στον ΟΕΚ

Χιλιάδες εργαζόμενοι που έλαβαν επιδοτούμενο στεγαστικό δάνειο από τον ΟΕΚ αλλά το εκταμίευσαν πριν το τέλος του 2006, επιβαρύνονται με πολύ υψηλότερα επιτόκια σε σχέση με άλλους που εκταμίευσαν το δάνειό τους το τελευταίο τρίμηνο.

του Ντίνου
Βρεπτού

Το θέμα έφερε στη Βουλή, ο βουλευτής της Περιφέρειας Αττικής του ΠΑΣΟΚ Κωνσταντίνος Βρεπτός, επισημαίνοντας ότι αιτία του γεγονότος αυτού, είναι ότι οι εμπορικές τράπεζες

προχώρησαν το τελευταίο τρίμηνο σε μείωση των περιθωρίων κέρδους που εφάρ-

μοζαν για τα επιδοτούμενα στεγαστικά δάνεια, αλλά τα εφάρμοσαν μόνο στους καινούργιους δανειολήπτες.

«Έτσι για παράδειγμα, δανειολήπτες που εκταμίευσαν το επιδοτούμενο από τον ΟΕΚ δάνειο τον Ιούνιο 2006, πληρώνουν μηνιαία δόση με κυμαινόμενο επιτόκιο 6,32%. Αντίθετα οι δανειολήπτες που πήραν σήμερα να πάρουν επιδοτούμενο από τον ΟΕΚ δάνειο, θα επιβαρυνθούν με επιτόκιο 5,52%, δηλαδή 0,8% λιγότερο. Σε απόλυτα νούμερα για ένα δάνειο 120.000 ευρώ διάρκειας 15 ετών, ο «παλιός» δανειολήπτης επιβαρύνεται 1033 ευρώ ενώ ο «νέος» 981 ευρώ» τονίζει ο κ. Βρεπτός. Ρωτά δε, αν προωθείται κάποια ρύθμιση για την επίλυση του προβλήματος, με το δεδομένο, ότι η επιβάρυνση των παλαιών δανειοληπτών δημιουργεί μια άδικη κατάσταση για μια μεγάλη μερίδα εργαζομένων αλλά και επιβάρυνση για το ταμείο του ΟΕΚ.

Αναβαθμολόγηση της Παιδείας

του Ευθύμιου
Λέκκα

**ΚΑΘΗΓΗΤΗ
ΓΕΩΛΟΓΙΑΣ
ΚΑΙ
ΓΕΩΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ
ΕΘΝΙΚΟΥ
ΚΑΙ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΚΟΥ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΑΘΗΝΩΝ**

Η φετινή σχολική χρονιά ξεκίνησε με απεργίες και καταλήψεις, τόσο στην πρωτοβάθμια, όσο και στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση. Στην τριτοβάθμια εκπαίδευση καταλήψεις και απεργιακές κινητοποιήσεις ξεκίνησαν από τον Ιανουάριο και διήρκεσαν μέχρι τα μέσα Απριλίου. Ο νέος νόμος για την παιδεία αποτέλεσε πρώτο θέμα συζήτησης για μήνες, από άμεσα ενδιαφερόμενους και μη. Πορείες, επεισόδια, κουκουλοφόροι, συλλήψεις, καταστροφές, συνεδριάσεις, συσκέψεις, διεκδικήσεις στο όνομα ενός δωρεάν δημόσιου αγαθού, της παιδείας, προβλημάτισαν, κινητοποιήσαν, ευαισθητοποίησαν κι ενίοτε αγανάκτησαν το σύνολο των πολιτών αυτής της χώρας.

Στα περισσότερα τριτοβάθμια ιδρύματα της χώρας η ακαδημαϊκή χρονιά δεν έχει τελειώσει. Οι πανελλήνιες εξετάσεις, συνδετικός κρίκος, δευτεροβάθμιας και τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, ίσως ο μοναδικός αδιάβλητος και αξιοκρατικός θεσμός σε αυτή τη χώρα εντάχθηκε κι αυτός, φέτος, στο γενικότερο κλίμα απαξίωσης της κοινωνίας μας. Τα θέματα της φυσικής δεν είχαν την απαιτούμενη σαφή διατύπωση, για το ορατό φάσμα της ηλεκτρομαγνητικής ακτινοβολίας κι ας είναι οι φυσικές επιστήμες, οι πλέον ακριβείς και σαφείς στις έννοιες τους. Η επαναδιόρθωση γραπτών δοκιμών πανελληνίων εξετάσεων με αλλαγή των βαθμών όλων των βαθμολογητών αδιανόητο, αλλά συνέβη. Και συνέβη με ονόματα μαθητών

να φαίνονται, με τα σχολεία (ιδιωτικά) να φαίνονται, με τους προηγούμενους βαθμούς να φαίνονται, όλα στα μάτια όλων, υπό τις προφορικές οδηγίες του αρμόδιου υπουργείου. Όλα αυτά, όταν ο ίδιος ο μαθητής δεν έχει δικαίωμα, ούτε να δει, πως βαθμολογήθηκε το γραπτό του ακόμη και μετά την ανακοίνωση των εισακτέων στην τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Η μεγάλη απόκλιση μεταξύ βαθμολογητών μπορεί να αποφευχθεί μόνο με θέματα σαφή, που έχουν συγκεκριμένες επιστημονικές απαντήσεις και καθορίζονται από την κεντρική επιτροπή εξετάσεων. Οδηγίες, συμβουλές για να μην υπάρχει απόκλιση βαθμών, από όπου κι αν προέρχονται, όταν είναι προς τους βαθμολογητές σημαίνουν απερίφραστα, παρέμβαση και διαβλητές μη αξιοκρατικές εξετάσεις, όπως αποδείχθηκε και από την εισαγγελική έρευνα.

Στο σημείο αυτό, θα πρέπει να γνωρίζουμε ότι η προετοιμασία για τα ειδικά μαθήματα γίνεται μόνο εκτός σχολείων, είτε γιατί αυτά δεν διδάσκονται π.χ. γραμμικό σχέδιο, ιταλικά, είτε γιατί, όταν διδάσκονται το επίπεδο τους δεν είναι αυτό των εξετάσεων π.χ. αγγλικά, γαλλικά. Ίσως το υπουργείο θα έπρεπε στο πλαίσιο των μεταρρυθμίσεων να συμπεριλάβει αλλαγές, όπου το δημόσιο σχολείο θα είναι επαρκές για το δημόσιο πανεπιστήμιο, πριν δώσει προφορικές οδηγίες βαθμολόγησης και πριν εγγυηθεί την επίβλεψη των μη κρατικών πανεπιστημίων. Δεν ξέρω αν είναι τυχαίο, ότι τα συγκεκριμένα γραπτά αφορούσαν ιδιωτικό σχολείο, αλλά ακόμη κι αν είναι, αποτελεί επιπλέον πρόκληση για το χώρο της παιδείας τη φετινή χρονιά.

Μένει και στην εκπαίδευση, η αίσθηση της διαφθοράς, του διαβλητού, του μη αξιοκρατικού, της ανισότητας και με λυπεί ιδιαίτερα, πρωτίστως ως άνθρωπο και ακολούθως ως καθηγητή.

Email: elekkas@geol.uoa.gr
www.elekkas.gr

Η καταπολέμηση του Κοινωνικού Αποκλεισμού ως ευρωπαϊκή στρατηγική

Ο κοινωνικός αποκλεισμός είναι η σύγχρονη μάστιγα των ευρωπαϊκών κοινωνιών. Τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια στην Ε.Ε. ο κοινωνικός αποκλεισμός ταυτίστηκε με τη φτώχεια και την ανεργία. Έτσι πολιτικές που προωθήθηκαν ως «ολοκληρωμένες» ήταν στην ουσία ενεργητικές πολιτικές απασχόλησης συνδυασμένες με χαλαρές δράσεις ευαισθητοποίησης. Αναμφισβήτητο κέρδος ήταν η οριστική τοποθέτηση του κοινωνικού αποκλεισμού στην ευρωπαϊκή πολιτική ατζέντα. Δυστυχώς, όμως, χωρίς τη διαμόρφωση ολοκληρωμένων πολιτικών.

της Εύνης
Χριστοφιλοπούλου

Πέρα από κάθε αμφιβολία, η πλήρης απασχόληση αποτελεί κορυφαίο και υψηλής προτεραιότητας στρατηγικό στόχο. Η απασχόληση μπορεί να θεωρηθεί μέσο αλλά όχι εγγύηση για την κοινωνική ένταξη. Αντίστροφα, το ίδιο ισχύει και για την

ανεργία: μπορεί να οδηγήσει στον κοινωνικό αποκλεισμό αλλά όχι τόσο νομοτελειακά όσο με τη σοβαρή συνδρομή κι άλλων παραγόντων, όπως η έλλειψη θεσμών κοινωνικής προστασίας ή η έλλειψη υποστηρικτικών κοινωνικών δικτύων του ανέργου. Είναι δε γενική διαπίστωση στις δυτικές κοινωνίες, ότι η ταχέως μεταβαλλόμενη αγορά εργασίας δεν μπορεί πια να εγγυηθεί την απλή συμμετοχή σε ομάδες κατά πολύ ευρύτερες από εκείνες που βρίσκονται σε κίνδυνο αποκλεισμού.

Πολλοί οικονομικά ανενεργοί πολίτες, όπως οι ηλικιωμένοι, όσοι δεν μπορούν να εργαστούν (π.χ. άτομα με σοβαρές αναπηρίες ή ψυχικές παθήσεις) ή όσοι δεν γίνονται δεκτοί στην αγορά εργασίας (π.χ. φορείς του AIDS, χρήστες ναρκωτικών), αδυνατούν να επωφεληθούν από τις ενεργητικές πολιτικές απασχόλησης. Είναι προφανές ότι η καταπολέμηση της ανεργίας δεν είναι ταυτόσημη με την καταπολέμηση του κοινωνικού αποκλεισμού.

Συνεπώς χρειάζεται μια διττή πολιτική προσέγγιση, που αφενός στοχεύει στην πλήρη και ποιοτική απασχόληση και αφετέρου επαναπροσδιορίζει την κοινωνική ένταξη με γνώμονα τη συμμετοχή, οικονομική, κοινωνική, πολιτική, πολιτιστική, όπως αυτή νοείται για κάθε κοινωνική ομάδα ξεχωριστά. Έτσι αυξάνουμε την αποτελεσματικότητα των πολιτικών για την κοινωνική ένταξη. Η διεύρυνση της οπτικής μας είναι οπωσδήποτε μια καλή αρχή. Αρκεί όμως;

Η εμπειρία από τις πολιτικές υποβοήθησης των κοινωνικά αποκλεισμένων έδειξε ότι τα θετικά μέτρα που εσπάζουν στο άτομο δεν επαρκούν για να επιφέρουν αλλαγές σε κοινωνικό επίπεδο. Εντούτοις, ίσως από έλλειψη πείρας, κατά την προηγούμενη δεκαετία στην Ε.Ε., θέσαμε στόχους και σχεδιάσαμε πολιτικές εστιασμένες στα άτομα, περιμένοντας οι αλλαγές να επέλθουν σε επίπεδο κοινωνίας.

κατάρτισης για κοινωνικά αποκλεισμένες ομάδες παρείχαν μεν υποστήριξη για ένταξη στην αγορά εργασίας, αλλά δεν άγγιξαν το πρόβλημα στην ευρεία κλίμακα: δεν κατόρθωσαν να ενσωματώσουν τους κοινωνικά αποκλεισμένους στην κοινωνία. Στην προσπάθεια να αναθεωρήσουμε τις πολιτικές μας ας αποσαφηνίσουμε την πλέον σημαντική πολιτική και ιδεολογική παράμετρο: για να μπορέσουμε αντιμετωπίσουμε τον κοινωνικό αποκλεισμό πρέπει να αλλάξουμε τις κοινωνίες μας, όχι τους κοινωνικά αποκλεισμένους. Ο κοινωνικός αποκλεισμός είναι κοινωνικό φαινόμενο και όχι ατομική υπόθεση. Τα άτομα δεν αποκλείονται λόγω της προσωπικότητάς τους αλλά βάσει ιδιοτήτων και χαρακτηριστικών τους που διαφέρουν από ό,τι η κοινωνία επιβάλλει ως «κανονικό». Ακόμα κι αν μπορούσαμε να παράσχουμε ατομική υποστήριξη σε καθένα κοινωνικά αποκλεισμένο άτομο ξεχωριστά, δε θα είχαμε καμία επίδραση στην ικανότητα της ίδιας της κοινωνίας για αποδοχή και ενσωμάτωσή.

Συνεπώς, χρειάζονται ολιστικές, ολοκληρωμένες πολιτικές. Η ενδυνάμωση των ατόμων είναι αναγκαία, αλλά όχι ικανή συνθήκη για την άρση του κοινωνικού αποκλεισμού. Ας εστιάσουμε την προσπάθειά μας στην ενδυνάμωση των κοινωνιών. Χρειάζονται νέες πολιτικές για να αλλάξει η δυνατότητα και η βούληση της κοινωνίας να ενσωματώσει εκείνους που σήμερα κρατά στο περιθώριο. Οι βραχυπρόθεσμες πολιτικές υποστήριξης των ατόμων και των ομάδων δεν επαρκούν. Μακροπρόθεσμος στόχος μας πρέπει να γίνει η μεταβολή των κοινωνικών στάσεων και ταυτόχρονα η βελτίωση των ευκαιριών των ατόμων για συμμετοχή.

Στο σχεδιασμό στρατηγικών ενσωμάτωσης, η εκπαίδευση δικαιούται κεντρικό ρόλο. Βελτιώνει τις ευκαιρίες ζωής, προάγει την κοινωνική κινητικότητα και περιορίζει το κίνδυνο για εργασία χαμηλής αμοιβής και ποιότητας. Έχει τη δύναμη να διαμορφώσει σταδιακά μελλοντικές νοοτροπίες εφόσον βασιστεί σε ένα σύστημα αξιών που δέχεται τη διαφορετικότητα. Η επένδυση σε καινοτομικές εκπαιδευτικές πολιτικές και η μεταρρύθμιση του εκπαιδευτικού συστήματος ώστε να έχουμε σχολεία και πανεπιστήμια για όλους, έχει μόνο οφέλη. Για όλους.

Στην προσπάθεια εκσυγχρονισμού του ευρωπαϊκού κοινωνικού μοντέλου, οφείλουμε να συμπεριλάβουμε μια οριζόντια στρατηγική κοινωνικής ένταξης, βασισμένη στην κοινωνική, οικονομική, πολιτισμική και πολιτική συμμετοχή. Καθώς θα κατακτούμε σταδιακά υψηλότερα επίπεδα συμμετοχής αλλά και αποδοχής του διαφορετικού από ότι θεωρούμε «κανονικό», η κοινωνική ενσωμάτωση δε θα χρειάζεται πια να είναι κυρίαρχο μέλημα της κοινωνικής πολιτικής. Οι σοσιαλιστές αξίζει να οραματιστούμε μια τέτοια κοινωνία και ταυτόχρονα να θέσουμε ρεαλιστικούς στόχους για να την προσεγγίσουμε.

*Η Εύη Χριστοφιλοπούλου είναι βουλευτής Αττικής του ΠΑΣΟΚ, Επίκουρος Καθηγήτρια Πολιτικής Επιστήμης

Ιδιαίτερα τα προγράμματα επαγγελματικής